

Tabela das letras. FICCIÓN-

- ① **O xardín das pedras flotantes.** M. Lourenzo. Xerais.
- ② **A chuvia do mundo.** X.M. Pacho Álvarez Galaxia.
- ③ **Tras do solpor.** Haruki Murakami. Galaxia.
- ④ **O neno do paxama a raías.** John Boyne. Faktoría K.
- ⑤ **Lolita** Vladimir Nabokov. Faktoría K.

NON FICCIÓN-

- ① **Anti natura.** María Xosé Queizán. Xerais.
- ② **Fin de século en Palestina.** M. A. Murado. Galaxia.
- ③ **Fendas abertas.** Carlos Taibo. Xerais.
- ④ **Atlas histórico de Galiza.** J. M. Barbosa. E. da Galiza.
- ⑤ **Cademo de notas.** J. Marinhas del Valle. A Nosa Terra.

LIBRARÍAS CONSULTADAS: Cartabón (Vigo); Couceiro (A Coruña); Michelena (Pontevedra); Pedreira (Santiago); Torga (Ourense); Central Libreira (Ferrol); Andel (Vigo); Escolma (O Carballiño); Sisargas (A Coruña).

crítica

POESÍA. A procura da poesía na vida cotiá

Construcións

Autor: Eduardo Estévez.
Edita: Positivas.

O texto de *Construcións* procura a polémica con decisión, con intensidade. *Construcións* vive na polémica, non da polémica, e da aguda (e plausíbel) estratexia de Positivas dándoo a luz cando aínda permanecen os ecos dos sucesos a redor da concesión e retirada do premio González Garcés. Ou, o que é o mesmo, aínda que nunca se presentara a premio ningún, aínda que tampouco pasara polos dominios da rede, o de Eduardo Estévez sería un poemario que voluntariamente procura a polémica, a polémica mesmo como fonte de alimentación. Vista a ausencia de ornato poético (tantas veces confundida co "feito poético"), a deliberada narratividade fronte á deliberada (e só aparente) fuxida dos recursos poéticos típicos, non sería nada fóra do agardábel que algún lector se preguntase se iso é poesía. Dúbida, nós, non temos ningunha. Aínda obviando criterios de autoridade, as probas irrefutábeis de que o nome do autor é o dun poeta e a poesía se caracteriza por adoptar unha forma na que non chega a rematar unha liña. Mencionámolo porque non só está en xogo a identidade e forma discursiva da poesía senón tamén a súa utilidade e natureza.

Dito con outras palabras, o de Eduardo Estévez é un poemario a lembrarnos que, afor-

tunadamente, a poesía non é exclusividade dos libros de poesía e das mentes soñantes dos poetas; ela está, habita, mora e maniféstase desde cada recuncho da vida, do noso contexto vital. Identifícala, retela e revivila, reescribila, é a misión do poeta. Identifícala, retela e vivila conscientemente, debe ser cousa de cada un dos seres humanos que pretendan vivir unha vida plena, e, polo tanto, do lector. *Construcións* convida a iso, a que procuremos a poesía (ou o que é o mesmo: a beleza) nos transcurros vitais da vida cotiá, concretados nos transcurros vitais de vidas asolagadas pola soidade, pola incomunicación, pola insatisfacción, polo silencio, polo desencontro, polo esquezo (inclusive diríamos o esquezo inmediato, o esquezo inmediato do pracer). Convida e obriga, desde unha estratexia creativa eficaz e moi meditada. Porque aquela pregunta inicial (é isto poesía?) pouco a pouco vaise desfecendo, a medida que a certeza de que nos atopamos diante dun poemario ousado e vangardis-

ta, inqueda, minimalista aparentemente e de repercusión universal, se vai adonando de nós.

Nese proceso de apropiación, Eduardo Estévez reivindica como valores non só atribuíveis á narrativa algúns que adoito e comunmente se consideran de manipulación preferente na narrativa. Así, este é un poemario con personaxes (unhas personaxes que lembran as da Nova Narrativa), no que non é complexo establecer a historia que o estrutura, de narratividade acusada, na cal a cadea narrador-personaxe-autor-realidade externa-realidade interna foi moi estudada e nunca se pecha sen abranguer o membro definiti-

vo: o lector.

Operativo desde unha forma case núa, ponte basilar suficiente, porén, para espir a beleza agachada debaixo do cotián rutineiro, frío e inhóspito, gris, este poemario constitúe tamén un reto creador (poético ou narrativo, o de menos) de dificultade extrema, tal é o que entendemos por ousar construír unha historia, baixo a forma poética máis simple imaxinábel, a partir dos farrapos de memoria que o esquezo esquece en nós ou nós somos quen de distraer das mans coas que se pro-

Este poemario ousa construír unha historia, baixo a forma poética máis simple imaxinábel, a partir dos farrapos de memoria"

sado paso do tempo e o esquezo nos apertan a gorxa.●

Xosé M. Eyré

Eduardo Estévez.

